

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa Fundacji "E." w Ż.
przeciwko Gminie Boguszków-Gorce
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 8 marca 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy
z 1 marca 2022 r., sygn. akt II Ca 777/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. odstępuje od obciążenia powódki kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz strony pozwanej.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 kwietnia 2021 r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu zasądził od strony pozwanej Gminy Boguszków – Gorce (dalej: Gmina) na rzecz strony powodowej Fundacji „E.” w Ż. (dalej: Fundacja) kwotę 65 967 zł, z odsetkami ustawowymi z tytułu wynagrodzenia przysługującego Fundacji na podstawie zawartej przez strony w sposób dorozumiany umowy przechowania trzech psów odebranych ich właścicielowi przez powodową Fundację na zlecenie Gminy. Po rozpoznaniu apelacji strony pozwanej, Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z 1 marca 2022 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo. Strona powodowa wniosła skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczyni kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej skarżąca podniosła, że jest ona oczywiście uzasadniona ze względu na dokonanie przez Sąd Okręgowy - z naruszeniem art. 60 w zw. z art. 65 § 1 w zw. z art. 835 k.c. – wadliwej wykładni kolejno następujących po sobie zachowań pozwanej Gminy składających się na konkludentne oświadczenie woli pozwanej, wyrażających w dostateczny sposób wolę wywołania określonego skutku prawnego, tj. oddania zwierząt na przechowanie powodowej Fundacji. Zachowania te polegały na zleceniu odłowu zwierząt wolontariuszce Fundacji, faktycznym przekazaniu zwierząt pod opiekę Fundacji, a także wydaniu przez Gminę decyzji o czasowym odebraniu zwierząt właścicielowi zwierząt M. P. ze względu na niemożność zapewnienia im przez właściciela opieki w związku z jego pobytem w szpitalu. W ocenie skarżącej, Sąd Okręgowy błędnie przyjął także, że z faktu wydania decyzji administracyjnej o czasowym odebraniu zwierząt nie można wyprowadzić wniosku o zawarciu przez strony umowy przechowania psów. Rażąco błędny jest także pogląd Sądu Okręgowego, że ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt ma charakter przepisów szczególnych w stosunku do kodeksu cywilnego, co uzasadnia

w razie interwencyjnego odebrania zwierzęcia na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy stosowanie przepisów tej ustawy.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nakłada na skarżącego powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania jej poszerzonej analizy. Należy też przypomnieć, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Skonfrontowanie argumentacji przedstawionej we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z motywami wyroku Sądu Okręgowego nie potwierdza tezy strony powodowej o ewidentnej wadliwości zaskarżonego orzeczenia. Według skarżącej, Sąd Okręgowy błędnie i z rażącym naruszeniem art. 60 w zw. z art. 65 § 1 w zw. z art. 835 k.c. przyjął, że decyzja z 10 maja 2011 r. Burmistrza Miasta Boguszowa Gorce wydana na podstawie art. 7 ust 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 572, dalej: „u.o.z.”) nie doprowadziła do nawiązania między stronami cywilnoprawnego stosunku obligacyjnego w postaci umowy przechowania zwierząt. Skarżąca pomija jednak, że z dokonanych przez Sady orzekające ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy jest związany w postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), wynika, że przedmiotową decyzją na wniosek powodowej Fundacji organ orzekł jedynie o czasowym odebraniu wymienionemu z imienia i nazwiska właścicielowi trzech psów, w związku z chorobą właściciela i jego pobytem w szpitalu oraz brakiem możliwości sprawowania osobistej opieki nad zwierzętami ze względów zdrowotnych. W treści decyzji nie zawarto rozstrzygnięcia o przekazaniu psów schronisku dla zwierząt prowadzonemu przez stronę powodową na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 1 lub art. 7 ust. 1c u.o.z. Z ustaleń faktycznych nie wynika również, aby powodowa Fundacja w oparciu o przepisy ustawy wносиła o wydanie takiej decyzji lub – na co wskazał

Sąd Okręgowy – o wydanie decyzji na podstawie art. 7 ust. 4 ustawy o obciążeniu właściciela kosztami utrzymania i koniecznego leczenia zwierząt. Z dokonanych w sprawie ustaleń wynika natomiast, że wyrokiem z 22 lipca 2015 r. (I C 417/13) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 10 070 zł. z odsetkami, przyjmując, że strony zawarły umowę zlecenia na odłów trzech psów i za wykonanie tego zlecenia Fundacji służy wynagrodzenie w zasądzonej kwocie. Apelacja Gminy od tego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z 8 grudnia 2015 r. (II Ca 876/15). Mając na uwadze powyższe, nie ma podstaw do uznania, że rażąco nieprawidłowy, w sposób widoczny na pierwszy rzut oka, jest pogląd Sądu Okręgowego przyjęty w uzasadnieniu zaskarżonego rozpatrywaną skargą kasacyjną wyroku, iż decyzja z 10 maja 2011 r. w przedmiocie czasowego odebrania zwierząt właścicielowi nie doprowadziła do zawarcia przez strony w sposób konkludentny, dorozumiany, umowy o przechowanie zwierząt.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. ze względu na sytuację majątkową powodowej Fundacji oraz charakter i cel jej działalności.